

Des de Finlàndia

Feia fred. A casa dels Tiilikainen només hi havia la mare de la Nikka i la Nikka. Els seus dos germans més grans eren a l'institut i el pare encara estava treballant. Tota la família vivia a Espoo, Finlàndia, però per problemes del seu pare havien d'anar a viure a Barcelona, on el pare ja havia trobat feina. Als germans de la Nikka, l'Aleksi i en Kai, no els feia molta gràcia, però com que ja tenien 15 i 16 anys, els seus pares l'any vinent els deixarien tornar a Finlàndia amb els avis. Però, i la Nikka? Només tenia sis anys, feia tres anys que havia començat l'escola i havia fet molts amics. Ara, què faria? De sobte es va posar a plorar. La seva mare li va preguntar què li passava, però la Nikka no li va voler respondre, tenia por que s'enfadés.

Ja eres les vuit del vespre i estaven tots sopant, no van parlar gaire, d'aquí a una setmana ja serien a Barcelona.

Ja era diumenge, tota la família estava a l'aeroport, van pujar a l'avió i finalment van arribar a l'aeroport del Prat. No feia tan de fred com a Finlàndia. L'endemà la Nikka començava l'escola, estava molt nerviosa i trista, perquè sabia que allà no trobaria els seus amics d'Espoo.

Dilluns va entrar a la seva nova classe, va seure amb els seus nous companys. Tots els nens parlaven català o castellà i no els entenia. Per sort, la Nikka, encara que només tenia sis anys, parlava perfectament l'anglès i es podia comunicar amb la mestra.

Havia passat un any ja, la Nikka havia après força bé el català i el castellà i ja tenia uns quants amics. Ja no pensava en els seus amics de Finlàndia. Com havien dit els seus pares, en Kai i l'Aleksi estaven vivint amb els seus avis a Espoo. La Nikka es va tornar a sentir molt sola. Primer havia perdut els seus amics, i ara els seus germans, però als seus pares semblava que no els importés res del que pensava la seva filla.

La Nikka ja tenia catorze anys. S'havia adaptat perfectament a Barcelona. Tenia moltíssims amics amb qui havia viscut milers d'anècdotes. Se'ls estimava moltíssim. Cada any anava a Finlàndia per veure la seva família, però ja no es veia amb aquells amics, que ara quedaven tan lluny. Un dia d'hivern, el seu pare li va dir que havien de marxar a l'Argentina a viure perquè l'havien traslladat allà. La Nikka no va saber què respondre. Un altre cop el mateix. Va pensar en els seus amics, no volia pensar que també els oblidaria com els de Finlàndia. Quan va pensar en els seus amics de Finlàndia es va posar a plorar. Ja no sentia res per ells, ja no eren els seus amics. Com podia ser? Li passaria el mateix amb els de Barcelona? No diuen que l'amistat és per sempre? Què és l'amistat llavors?